

Král poslední
 ten, jehož přízrak právě se nám zjevil,
 jak víte,
 Fortinbrasem Norvežským
 — jež k tomu hnala pýcha závistná —
 byl vyzván na souboj.
 Náš chrabrý Hamlet,
 — neb rekovnostní svou byl proslaven po všech
 těch stranách známého nám světa —
 sklál toho Fotinbrase,
 kterýž pak po zpečetěné smlouvě,
 stvrzené i zákonem i právem rytířským,
 svůj život ztrativ,
 také zeměmi,
 co jich kde držel,
 propad vítězi.

(J. V. Sládek)

. . . náš zemřelý král,
 ten, jehož podoba se nám teď zjevila,
 byl, jak vám známo, Fortinbrasem Norským,
 kterého poštvávala řevnivost a pýcha,
 troufale vyzván na souboj. Náš chrabrý Hamlet
 — vždyť tak to chtěla tato část známého světa —
 norského krále zabil, a ten podle smlouvy,
 stvrzené rytířskými zákony,
 s životem ztratil zároveň i kraje,
 kterých byl pán, ve prospěch přemožitele.
 Náš král též vsadil příslušnou část země
 a tu by býval zas podědil Fortinbras,
 kdyby byl býval vyhrával: touže dohodou
 a podle znění téhož artikulu
 vše získal Hamlet.

(B. Hodek)

Sládek člení Shakespearovo souvětí do dvou, Hodek do tří souvětí jednodušších. Tato syntaktická přestavba nesporně usnadňuje posluchači orientaci v myšlence a je jistě do značné míry prospěšná. Nezáleží ovšem jen na tom, na kolik větných úseků je replika dělena, ale také na